

Denne side er maskinoversat [\[Link\]](#). Maskinoversættelser kan indeholde fejl, der potentielt gør teksten mindre klar og nøjagtig. Ombudsmanden påtager sig intet ansvar for eventuelle afvigelser. For de mest pålidelige oplysninger og den største retssikkerhed henvises der til originalversionen på engelsk, som der er linket til ovenfor. Læs mere i vores [sprog- og oversættelsespolitik](#) [\[Link\]](#).

Afgørelse i sag 183/2006/MF - Påstået magtmisbrug med hensyn til adgang til data

Afgørelse

Sag 183/2006/MF - Indledt den 06/03/2006 - Afgørelse af 21/02/2007

Klageren bad den franske kommission for databeskyttelse ("CNIL") om at finde ud af, om der var gemt data på hende i Europol. CNIL fremsendte brevet til Europol, som informerede klageren om, at der ikke var gemt persondata i Europol på hende, som hun i henhold til Europol-konventionens artikel 19, stk. 1, i forbindelse med gældende fransk lovgivning havde krav på indsigt i. Klageudvalget stadfæstede Europols afgørelse.

I sin klage til Ombudsmanden hævdede klageren, at Europol fejlagtigt havde nægtet at give hende oplysninger om data på hende og give hende aktindsigt i disse data. Dette udgjorde efter hendes opfattelse magtmisbrug. Klageren gjorde ligeledes gældende, at Europol havde undladt at behandle hendes klage til klageudvalget med den fornødne omhu, idet den franske oversættelse af dettes svar var adresseret til en anden klager.

Europols direktør oplyste Ombudsmanden om, at Ombudsmandens brev med anmodning til Europol om en udtalelse om klagen var blevet fremsendt til Europols fælles kontrolinstans.

Den fælles kontrolinstans anførte i sit brev til Ombudsmanden, at klageudvalgets afgørelse var bindende for alle involverede parter. I henhold til EF-traktatens artikel 195, stk. 1, skal Ombudsmanden foretage undersøgelser om tilfælde af fejl eller forsømmelser, medmindre de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling. Eftersom klageudvalget måtte betragtes som et uafhængigt udvalg, der giver enkeltpersoner mulighed for at påklage Europols afgørelser, antog den fælles kontrolinstans, at denne undtagelse fandt anvendelse i den foreliggende sag. Med hensyn til den påståede undladelse af at have behandlet klagerens klage med den fornødne omhu fremførte den fælles kontrolinstans, at klageudvalget havde truffet to afgørelser i to forskellige sager, og at den første side af den franske oversættelse af afgørelsen om klagerens klage ved en fejltagelse var blevet erstattet med den første side af den franske oversættelse af den anden afgørelse. Den fælles kontrolinstans gjorde det klart, at

sådanne fejltagelser ikke burde forekomme og tilføjede, at den ville fremsende sine undskyldninger over for klageren for denne fejl.

Ombudsmanden understregede i sin afgørelse, at den relevante undtagelse i artikel 195, stk. 1, kun fandt anvendelse, hvor en sag var blevet anlagt eller var verserende ved en domstol, og at denne fortolkning var bekræftet ved artikel 1, stk. 3, i Ombudsmandens statut. Ombudsmanden bemærkede, at han ikke var overbevist om, at klageudvalget skulle betragtes som en dømmende myndighed i den i EF-traktatens artikel 195 nævnte forstand, og at det forhold, at det havde undersøgt et givet tilfælde, derfor skulle forhindre ham i at foretage en undersøgelse. Han fandt imidlertid ikke, at det var nødvendigt for ham at tage et definitivt standpunkt til forholdet i den aktuelle sag. Ombudsmanden bemærkede i den forbindelse, at klageren ikke havde fremlagt konkrete oplysninger til støtte for sin påstand om, at Europols afgørelse havde været forkert og nedværdigende. Heller ikke en omhyggelig undersøgelse af klageudvalgets afgørelse havde afsløret forhold, der kunne rejse tvivl om Europols afgørelse. Under disse omstændigheder var det Ombudsmandens opfattelse, at der ikke syntes at være belæg for at fortsætte sin undersøgelse af klagerens første påstand.

Med hensyn til den påståede undladelse af at behandle klagerens klage med den fornødne omhu bemærkede Ombudsmanden, at den fælles kontrolinstans havde undskyldt over for klageren for den fejl, der var begået. Ombudsmandens holdning var derfor den, at der heller ikke var noget belæg for at gå videre med sin undersøgelse af dette aspekt af sagen.

Strasbourg, den 21. februar 2007

Kære X

Den 12. december 2005 indgav De en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Europol vedrørende en anmodning om adgang til oplysninger om Dem. Den 21. januar 2006 sendte De mig yderligere dokumenter vedrørende Deres klage.

Den 6. marts 2006 fremsendte jeg klagen til Europols direktør. Den 20. marts 2006 meddelte Europols direktør mig, at mit brev af 6. marts 2006 var blevet fremsendt til Europols Fælles Kontrolinstans. Den Fælles Kontrolinstans sendte mig den engelske udgave af sin udtalelse den 3. maj 2006 og den franske oversættelse den 30. maj 2006.

Den 9. juni 2006 sendte De mig endnu en skrivelse vedrørende Deres klage. Den 19. juni 2006 fremsendte jeg udtalelsen fra Europols Fælles Kontrolinstans til Dem med en opfordring til at fremsætte bemærkninger, som De sendte den 7. juli 2006. Den 17. september 2006 sendte De mig endnu en skrivelse vedrørende Deres klage.

Jeg skriver nu for at fortælle Dem resultaterne af de undersøgelser, der er foretaget.

KLAGEN

Ifølge klageren er de relevante faktiske omstændigheder sammenfattende som følger:

Den 10. januar 2004 sendte klageren en skrivelse til den franske databeskyttelseskommission ("CNIL"), hvori han anmodede om at få oplyst, om Europol havde lagret oplysninger om ham. Den 26. februar 2004 fremsendte CNIL brevet til Europol.

Ved skrivelse af 14. juni 2004 meddelte Europol klageren, at det havde kontrolleret dets sagsakter, og at Europol ikke var i besiddelse af oplysninger om ham, som han havde ret til at få adgang til i overensstemmelse med Europol-konventionens artikel 19, stk. 1, sammenholdt med Frankrigs gældende lovgivning.

Den 4. juli 2004 påklagede klageren Europols afgørelse af 14. juni 2004.

Ved afgørelse af 12. december 2005 stadfæstede klageudvalget for Europols Fælles Kontrolinstans (herefter "JSB") Europols afgørelse af 14. juni 2004. Appeludvalget henviste bl.a. til artikel 9, stk. 2, i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, som fastsætter tre undtagelser fra retten til indsigt. Den anførte endvidere, at retten til aktindsigt i henhold til Europol-konventionens artikel 19, stk. 3, skal udøves i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor retten blev gjort gældende, i det foreliggende tilfælde Frankrig. Appeludvalget fandt, at afgørelsen af 14. juni 2004 var truffet i overensstemmelse med Europol-konventionens artikel 19, stk. 3, henset til lovgivningen og praksis i Frankrig vedrørende retten til indsigt i oplysninger, der behandles af Europol.

I sin klage til Den Europæiske Ombudsmand gjorde klageren gældende, at ingen af de tre undtagelser i artikel 9, stk. 2, i Europarådets konvention af 28. januar 1981, som Europol havde baseret sin afgørelse på, fandt anvendelse på hans sag. Han anførte, at Europols fortolkning af denne artikel udgjorde et magtmisbrug. Klageren anførte endvidere, at han allerede havde kontaktet CNIL og andre relevante franske myndigheder, og at de havde nægtet at give oplysninger om oplysninger om ham.

Den 21. januar 2006 sendte klageren Ombudsmanden endnu en skrivelse vedrørende hans klage. I denne skrivelse gjorde han endvidere gældende, at Europol ikke på behørig vis havde behandlet hans klage til appeludvalget den 4. juli 2004, fordi den franske oversættelse af dets svar vedrørte en anden appellant.

På grundlag af klagen og klagerens yderligere brev af 21. januar 2006 viste det sig, at klageren fremsatte følgende påstande:

- Europol nægtede fejlagtigt at give oplysninger om klagerens oplysninger og give ham adgang til disse oplysninger. Dette udgjorde et magtmisbrug.
- Europol undlod omhyggeligt at behandle klagerens klage af 4. juli 2004 til appeludvalget, fordi den franske oversættelse af dets svar var stilet til en anden appellant.

Klageren hævdede, at han burde have adgang til oplysninger om ham, som Europol og de nationale myndigheder er i besiddelse af.

UNDERSØGELSEN

Ombudsmandens tilgang

Ombudsmanden besluttede at indlede en undersøgelse af klagerens sag. Ombudsmanden meddelte imidlertid klageren, at han havde besluttet at afvise sagen, og at han i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i hans statut afslutter sit krav om aktindsigt vedrørende ham, som var i de nationale myndigheders besiddelse, fordi dette aspekt af sagen ikke var rettet mod en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan.

Da klageren i sin klage havde påpeget, at han allerede havde kontaktet CNIL og andre relevante franske myndigheder vedrørende dette spørgsmål, blev klageren rådet til at henvise sagen til den franske nationale ombudsmand.

Ombudsmanden videresendte klagen til Europol og anmodede Europol om en udtalelse.

Europols direktørs skrivelse af 20. marts 2006 til Ombudsmanden

Den 20. marts 2006 meddelte Europols direktør Ombudsmanden, at Ombudsmandens skrivelse af 6. marts 2006 med anmodning om *en udtalelse om klagen var blevet fremsendt til Den Fælles Kontrolinstans, eftersom "klageren satte spørgsmålstejn ved Europols konstateringer og behandlingen af hans klage over en afgørelse truffet af Europol vedrørende hans ret til indsigt i oplysninger om ham og eventuelt lagret af Europol"*, og at *"den fælles kontrolinstans i henhold til artikel 24, stk. 1, i Europol-konventionen var uafhængig af Europol"*, og at *Ombudsmandens skrivelse af 6. marts 2006 med anmodning om en udtalelse om klagen var blevet fremsendt til Den Fælles Kontrolinstans*.

JSB's udtalelse

JSB's udtalelse om klagen var sammenfattende som følger:

Generelle bemærkninger vedrørende fremsendelsen af Ombudsmandens skrivelse af 6. marts 2006 til Den Blandede Kontrolinstans og om klageudvalgets status

Ved at oprette Europol blev der oprettet en europæisk platform for udveksling og behandling af personoplysninger. I lyset heraf nævnes det i en af betragtningerne til Europol-konventionen, at der skal lægges særlig vægt på beskyttelsen af fysiske personers rettigheder og navnlig på beskyttelsen af deres personoplysninger. Derfor henviser artikel 14 i Europol-konventionen til en standard for databeskyttelse svarende til principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk behandling af personoplysninger ("konvention 108") og til henstilling nr. R (87) fra Europarådets Ministerkomité af 17. september 1985 ("henstilling 87"), der regulerer brugen af personoplysninger i politisektoren. Under hensyntagen til disse principper blev der i Europol-konventionen indført en særlig databeskyttelsesordning for Europol.

I overensstemmelse med disse databeskyttelsesprincipper blev Den Fælles Kontrolinstans ved artikel 24 i Europol-konventionen oprettet som en uafhængig kontrolinstans, der har til opgave at kontrollere Europols aktiviteter for at sikre, at den enkeltes rettigheder ikke krænkes ved behandlingen af personoplysninger, som den er i besiddelse af. Disse rettigheder er præciseret i Europol-konventionen og mere specifikt i artikel 19, som omhandler retten til indsigt og til at få oplysninger kontrolleret af Europol, og artikel 20, stk. 4, der vedrører retten til berigtigelse eller sletning af oplysninger.

I forbindelse med beskyttelsen af fysiske personers rettigheder gav Europol-konventionen også enkeltpersoner ret til at anmode Den Fælles Kontrolinstans om at sikre, at den måde, hvorpå personoplysninger blev behandlet af Europol, er lovlig og korrekt.

Den Fælles Kontrolinstans havde vedtaget en forretningsorden, som i henhold til Europol-konventionens artikel 24, stk. 7, var blevet enstemmigt godkendt af Rådet.

Både konvention 108 og henstilling 87 indeholdt et retsmiddel i tilfælde af, at en persons anmodning ikke blev efterkommet. Princip 6.6 i henstilling 87 nævner specifikt en ret til at klage til en tilsynsmyndighed. Eftersom Europol-konventionen ikke giver enkeltpersoner mulighed for at indbringe deres sag for De Europæiske Fællesskabers Domstol og for at give den enkelte en retlig procedure til at appellere Europol's afgørelser, pålægger Europol-konventionens artikel 24, stk. 7, at nedsætte et særligt udvalg. Det er JSB's appeludvalg.

Enkeltpersoner kan klage til Den Fælles Kontrolinstans' klageudvalg over en afgørelse truffet af Europol om en anmodning a) om adgang til oplysninger, b) om at få disse oplysninger kontrolleret, eller c) om berigtigelse eller sletning. I henhold til Europolkonventionens artikel 24, stk. 7, er appeludvalgets afgørelser endelige for så vidt angår alle berørte parter.

Europol-konventionen og de særlige bestemmelser i forretningsordenen skaber således klart en uafhængig og specifik retlig bestemmelse for den enkelte til at klage over Europol's afgørelser.

For at understrege appeludvalgets uafhængighed havde Rådet ved enstemmig godkendelse af forretningsordenen vedtaget en erklæring om medlemskab af appeludvalget.

Bemærkninger til klagerens påstande og påstand

Hvad angår klagerens første påstand har klageren efter at have modtaget Europol's afgørelse om at efterprøve, om oplysninger om ham er blevet lagret af sidstnævnte, klaget over denne afgørelse. Ved afgørelse af 12. december 2005 konkluderede klageudvalget, at Europol's afgørelse var truffet i overensstemmelse med Europol-konventionens artikel 19, stk. 3. Denne afgørelse var bindende for alle berørte parter.

Da appeludvalget skulle betragtes som et uafhængigt udvalg, der giver enkeltpersoner adgang til retsmidler til prøvelse af Europol's afgørelser, antog Europol's fælles kontrolinstans, at "*undtagelsen af EF-traktatens artikel 195, andet punktum*" (1), fandt anvendelse på retssager i appeludvalget i dets egenskab af domstol.

Med hensyn til klagerens anden påstand havde appeludvalget den 12. december 2005 truffet to afgørelser i to forskellige sager. Det fremgik af bilagene til klagen, at første side af den franske oversættelse af afgørelsen om klagerens klage ved et uheld var blevet erstattet af første side af den franske oversættelse i den anden afgørelse. Selv om arbejdsprocedurerne i sekretariatet havde til formål at behandle klageudvalgets retssager og afgørelser meget omhyggeligt, var der tilsyneladende begået en fejl. En høring af databeskyttelsessekretariatet med ansvar for de administrative procedurer gav ingen anden forklaring på denne beklagelige menneskelige fejl. Det var klart, at en sådan fejl ikke skulle finde sted, og den fælles kontrolinstans ville sende sine

undskyldninger til klageren for denne fejl.

Klagerens skrivelse af 9. juni 2006

Ved skrivelse af 9. juni 2006 meddelte klageren Ombudsmanden, at han efter hans indgriben havde modtaget en undskyldning fra Den Fælles Kontrolinstans for fejlen vedrørende hans navn i klageudvalgets afgørelse. Han vedlagde den relevante skrivelse fra JSB af 29. maj 2006.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til JSB's udtalelse, som blev indgivet den 7. juli 2006, fastholdt klageren sin klage. Han gjorde også gældende, at der forelå en tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder, fordi klageudvalgets afgørelser var bindende for alle berørte parter. Klageren påpegede endvidere, at udtalelsen fra Den Fælles Kontrolinstans var ulovlig ud fra et juridisk synspunkt, fordi dens sider ikke var nummererede, og fordi den sidste side ikke var blevet underskrevet.

AFGØRELSEN

1 Omfanget af Ombudsmandens undersøgelse

1.1 Den 10. januar 2004 sendte klageren en skrivelse til den franske databeskyttelseskommision ("CNIL"), hvori han anmodede om at få oplyst, om Europol havde lagret oplysninger om ham. Den 26. februar 2004 fremsendte CNIL brevet til Europol. Ved brev af 14. juni 2004 meddelte Europol klageren, at det havde kontrolleret sine filer, og at Europol ikke havde adgang til oplysninger om ham, som han i henhold til Europol-konventionens artikel 19, stk. 1, sammenholdt med den gældende franske lovgivning havde ret til at få adgang til, ikke blev behandlet i Europol. Den 4. juli 2004 påklagede klageren Europols afgørelse af 14. juni 2004. Ved afgørelse af 12. december 2005 stadfæstede klageudvalget Europols afgørelse af 14. juni 2004. I sin efterfølgende klage til Ombudsmanden og i sin yderligere skrivelse af 21. januar 2006 hævdede klageren, at Europol med urette havde nægtet at give oplysninger om ham og give ham adgang til disse oplysninger. Efter klagerens opfattelse udgjorde dette et magtmisbrug. Klageren hævdede endvidere, at Europol ikke havde behandlet hans klage af 4. juli 2004 til klageudvalget, fordi den franske oversættelse af dets svar var rettet til en anden appellant. Klageren hævdede, at han burde have adgang til oplysninger om ham, som Europol og de nationale myndigheder er i besiddelse af.

1.2 I sit svar af 6. marts 2006 meddelte Ombudsmanden klageren, at han havde besluttet at afvise sagen og i henhold til statuttens artikel 2, stk. 1, afslutte sit krav om aktindsigt i oplysninger om ham, som de nationale myndigheder var i besiddelse af, da dette aspekt af sagen ikke var rettet mod en EU-institution eller et EU-organ.

1.3 Denne afgørelse omhandler derfor kun klagerens påstande og påstand rettet mod Europol.

1.4 Da klagen oprindeligt var rettet mod Europol, fremsendte Ombudsmanden den til Europols direktør og anmodede Europol om at afgive en udtalelse herom. Den 20. marts 2006 meddelte Europols direktør imidlertid Ombudsmanden, at eftersom " *klageren satte spørgsmålstejn ved Europols fælles kontrolinstans' konstateringer og behandling af hans klage over Europols afgørelse om hans ret til indsigt i oplysninger om ham og eventuelt lagret af Europol* ", og at " *den fælles kontrolinstans i henhold til artikel 24, stk. 1, i Europol-konventionen var uafhængig af*

Europol", var Ombudsmandens skrivelse af 6. marts 2006 med anmodning om en udtalelse om klagen blevet fremsendt til Europol's fælles kontrolinstans.

1.5 Det fremgår af ovenstående, at Europol har gjort gældende, at både Den Fælles Kontrolinstans og appeludvalget er uafhængige af den. Ombudsmanden mener, at denne vurdering synes at være korrekt, eftersom Europolkonventionens artikel 24, stk. 1, fastsætter følgende: "*Der oprettes en uafhængig fælles kontrolinstans, som i overensstemmelse med denne konvention har til opgave at kontrollere Europol's aktiviteter for at sikre, at den enkeltes rettigheder ikke krænkes ved lagring, behandling og anvendelse af de oplysninger, som Europol er i besiddelse af. (...) Medlemmerne af den fælles kontrolinstans må under udøvelsen af deres hverv ikke modtage instrukser fra noget andet organ.*" Eftersom appeludvalget i henhold til Europolkonventionens artikel 24, stk. 7, nedsættes af Den Fælles Kontrolinstans, skal dette udvalg også betragtes som uafhængigt af Europol.

1.6 Ombudsmanden er imidlertid af den opfattelse, at den omstændighed, at et organ er uafhængigt i forhold til et andet organ, ikke nødvendigvis betyder, at det skal betragtes som et særskilt fællesskabsorgan som omhandlet i EF-traktatens artikel 195. Ombudsmanden skal f.eks. ofte behandle klager over ansættelsesprocedurer, der behandles af Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor ("EPSO"). Selv om udvælgelseskomitéerne spiller en vigtig rolle i sådanne ansættelsesprocedurer, og selv om disse udvælgelseskomitéer inden for deres ansvarsområder er uafhængige af EPSO, har Ombudsmanden altid været af den opfattelse, at klageren i sådanne tilfælde er EPSO og ikke den pågældende udvælgelseskomité. Ombudsmanden er imidlertid af den opfattelse, at det i den foreliggende sag ikke er nødvendigt at afgøre, om Den Fælles Kontrolinstans (eller appeludvalget) i henhold til EF-traktatens artikel 195 skal betragtes som fællesskabsorganer, der adskiller sig fra Europol.

1.7 Ombudsmanden bemærker, at klagerens første påstand vedrører en afgørelse vedtaget af Europol. Selv om den relevante afgørelse blev bekræftet af klageudvalget, forekommer det klart, at den første påstand vedrører Europol's afgørelse og ikke klageudvalgets afgørelse. Ombudsmanden finder det derfor hensigtsmæssigt at antage, at undersøgelsen af denne påstand vedrører Europol, og at denne afgørelse bør rettes til Europol. Den potentielle relevans af klageudvalgets afgørelse i denne forbindelse vil blive drøftet i punkt 2 nedenfor.

1.8 Ombudsmanden bemærker, at klagerens anden påstand også er rettet mod Europol. Det skal dog bemærkes, at denne påstand vedrører den måde, hvorpå en afgørelse fra klageudvalget blev bragt til klagerens kendskab. Denne påstand skal derfor i realiteten forstås således, at den er rettet mod appeludvalget.

1.9 Ombudsmanden bemærker imidlertid, at Den Fælles Kontrolinstans i sin udtalelse forklarede, at klageudvalget den 12. december 2005 traf to afgørelser i to forskellige sager, og at første side i den franske oversættelse af afgørelsen om klagerens klage ved et uheld var blevet erstattet af første side i den franske oversættelse i den anden afgørelse. Den fælles kontrolinstans konkluderede, at selv om arbejdsprocedurerne i dens sekretariat havde til formål at behandle klageudvalgets retssager og afgørelser meget omhyggeligt, var der tilsyneladende begået en fejl. Den tilføjede, at en høring af databeskyttelsessekretariatet med ansvar for de

administrative procedurer ikke havde givet nogen anden forklaring på denne beklagelige menneskelige fejl. Den fælles kontrolinstans understregede, at sådanne fejl ikke burde forekomme, og tilføjede, at den ville sende sine undskyldninger til klageren for denne fejl. Ombudsmanden bemærker, at Den Fælles Kontrolinstans i sin skrivelse til klageren af 29. maj 2006 rent faktisk undskyldte for den fejl, der var begået.

1.10 På baggrund af disse omstændigheder mener Ombudsmanden, at selv om den fælles kontrolinstans eller appeludvalget skulle betragtes som et fællesskabsorgan og adskilles fra Europol i henhold til EF-traktatens artikel 195, ville der under alle omstændigheder ikke være grund til at fortsætte sin undersøgelse af dette aspekt af sagen.

1.11 Ombudsmanden bemærker endvidere, at klageren i sine bemærkninger fremførte, at JSB's udtalelse var uregelmæssig ud fra et juridisk synspunkt, fordi dens sider ikke var nummererede, og fordi den sidste side ikke var blevet underskrevet.

1.12 I denne forbindelse skal det bemærkes, at Den Blandede Kontrolinstans først havde sendt sin udtalelse til Ombudsmanden på engelsk og efterfølgende fremsendt en oversættelse til fransk (sagssproget). Det var denne oversættelse, som Ombudsmanden havde fremsendt til klageren. Da den pågældende tekst udgjorde en oversættelse af den engelske original, var det ikke nødvendigt at underskrive den. Det engelske originaleksemplar af JSB's udtalelse var behørigt underskrevet. Der vedlægges en kopi af originalen til klagerens oplysninger. Med hensyn til fremlæggelsen af udtalelsen fra Den Fælles Kontrolinstans er Ombudsmanden af den opfattelse, at det ville have været nyttigt at tilføje sidetal. Ombudsmanden finder det imidlertid indlysende, at deres fravær ikke gør udtalelsen ugyldig.

2 Hvad angår Europol's behandling af klagerens anmodning om at give ham oplysninger om oplysninger om ham og om at give ham adgang til disse oplysninger

2.1 I sin klage til Ombudsmanden hævdede klageren, at Europol med urette havde nægtet at give oplysninger om oplysninger om ham og give ham adgang til disse oplysninger. Efter klagerens opfattelse udgjorde dette et magtmisbrug.

2.2 Den Fælles Kontrolinstans anførte i sin udtalelse, at klageren efter at have modtaget Europol's afgørelse vedrørende hans anmodning om at efterprøve, om oplysninger om ham var blevet lagret af sidstnævnte, indgav en klage til prøvelse af denne afgørelse. Ved afgørelse af 12. december 2005 konkluderede klageudvalget, at Europol's afgørelse var truffet i overensstemmelse med Europol-konventionens artikel 19, stk. 3. Ifølge Den Fælles Kontrolinstans var klageudvalgets afgørelse bindende for alle berørte parter. Da klageudvalget skulle betragtes som et uafhængigt udvalg, der giver enkeltpersoner adgang til retsmidler til prøvelse af Europol's afgørelser, antog den fælles kontrolinstans, at "*undtagelsen af EF-traktatens artikel 195, andet punktum*" (2), fandt anvendelse på retssager i appeludvalget i dets egenskab af domstol.

2.3 I sine bemærkninger til JSB's udtalelse fremførte klageren endvidere, at der var sket en krænkelse af de grundlæggende rettigheder, fordi klageudvalgets afgørelser var bindende for alle berørte parter.

2.4 Ombudsmanden minder om, at EF-traktatens artikel 195, stk. 1, har følgende ordlyd:

" 1. Europa-Parlamentet udnævner en ombudsmand, der er beføjet til at modtage klager (...) over tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer, med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans, der handler i deres egenskab af domstol.

Ombudsmanden foretager i overensstemmelse med sit hverv undersøgelser, som han finder begrundede, enten på eget initiativ eller på grundlag af klager indgivet direkte eller gennem et medlem af Europa-Parlamentet, medmindre de påståede forhold er eller har været genstand for retsforfølgning. (...) "

2.5 Ombudsmanden er af den opfattelse, at undtagelsen i artikel 195, stk. 1, første afsnit, hvorefter Ombudsmanden er forhindret i at behandle en sag, hvor de relevante faktiske omstændigheder er eller har været genstand for en "retssag", kun finder anvendelse, når en sag verserer eller verserer for en domstol. Denne fortolkning bekræftes af artikel 1, stk. 3, i Ombudsmandens statut, hvori det hedder, at " *ombudsmanden ikke må gribe ind i sager ved domstolene eller rejse tvivl om rigtigheden af en domstols afgørelse.* "

2.6 Ombudsmanden har nøje gennemgået Europol-konventionen og forretningsordenen for Den Fælles Kontrolinstans (3) , navnlig den, der gælder for klageudvalget. Det synes at fremgå af disse regler, at klageudvalget er blevet opfattet som en uafhængig kontrolmekanisme med henblik på at give borgerne et retsmiddel mod Europol på det pågældende område. Det fremgår endvidere, at de bestemmelser, der regulerer klageudvalget, i et vist omfang svarer til dem, der normalt findes i de regler, der finder anvendelse på en retsinstans. Ombudsmanden er imidlertid ikke overbevist om, at appeludvalget skal anses for at udgøre en retsinstans som omhandlet i EF-traktatens artikel 195, og at den omstændighed, at det behandlede en given sag, derfor bør forhindre Ombudsmanden i at foretage en undersøgelse. I denne forbindelse bemærker Ombudsmanden navnlig, at artikel 25, stk. 1, i forretningsordenen for Den Fælles Kontrolinstans fastsætter, at et møde i klageudvalget kun har virkning, hvis fire femtedele af dets medlemmer eller deres suppleanter deltager. Det fremgår således, at appeludvalgets afgørelser kan træffes, selv om visse af dets medlemmer er fraværende. Endvidere bestemmes det i artikel 12, stk. 3, i dette reglement, at et medlem af appeludvalget, der er forhindret i at deltage i et møde, kan lade sig repræsentere af sin suppleant. Det fremgår således, at den faktiske sammensætning af det organ, der behandler en given appel, ikke er klart fastlagt fra begyndelsen.

Under disse omstændigheder er Ombudsmanden af den opfattelse, at den omstændighed, at klageudvalget allerede har undersøgt Europolis relevante afgørelse, ikke forpligter ham til at afslutte sin undersøgelse på grund af den undtagelse vedrørende retsforfølgning, der er fastsat i EF-traktatens artikel 195, stk. 1, andet afsnit.

2.7 Ombudsmanden bemærker, at Den Fælles Kontrolinstans i sin udtalelse har understreget, at klageudvalgets afgørelser er bindende for alle berørte parter. Dette argument bygger på artikel 24, stk. 7, i Europol-konventionen (4) , hvori det hedder, at Den Fælles Kontrolinstans " (...) *nedsætter et internt udvalg bestående af en kvalificeret repræsentant fra hver medlemsstat*

med stemmeret. Udvalget har til opgave at behandle de klager, der er omhandlet i artikel 19, stk. 7, og artikel 20, stk. 4, med alle egnede midler. Hvis de anmoder herom, skal parterne, bistået af deres rådgivere, hvis de ønsker det, høres af udvalget. De beslutninger, der træffes i denne forbindelse, er endelige for alle berørte parter " (min fremhævelse).

2.8 Ombudsmanden mener, at denne sidste sætning synes at have til formål at sikre, at en afgørelse fra klageudvalget om en klage over en afgørelse truffet af Europol vedrørende adgang til oplysninger eller oplysninger om sådanne oplysninger er endelig og ikke kan drages i tvivl af nogen anden myndighed. Det kan derfor hævdes, at dette også gælder for Ombudsmanden, og at Ombudsmanden ikke bør have ret til at indlede eller foretage en undersøgelse af en klage rettet mod Europol, når appeludvalget har behandlet det relevante spørgsmål. Til støtte for en sådan fortolkning kunne man navnlig henvise til, at Europol-konventionen udgør en international traktat, som EU's medlemsstater indgik i 1995, dvs. de samme kontraherende parter, der også oprettede EF-traktaten. På den anden side var vedtagelsen (og ratificeringen) af en sådan konvention fastsat i artikel 34, stk. 2, litra d), i traktaten om Den Europæiske Union ("TEU"). Denne bestemmelse er en del af afsnit VI i TEU. Artikel 41 i TEU fastsætter dog, at EF-traktatens artikel 195 "*finder anvendelse på bestemmelserne vedrørende de områder, der er nævnt i dette afsnit*". I lyset af denne bestemmelse forekommer det temmelig tvivlsomt, om Europol-konventionens artikel 24, stk. 7, rent faktisk kan begrænse Ombudsmandens mandat som beskrevet ovenfor.

2.9 Ombudsmanden er imidlertid af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt, at han tager endelig stilling til dette spørgsmål i den foreliggende sag. Efter Ombudsmandens opfattelse ville dette spørgsmål kun skulle løses, hvis der var konkrete indicier, der tydede på, at der var tale om fejl eller forsømmelser i den foreliggende sag.

2.10 Det skal bemærkes, at Europols afgørelse fastslår, at "*i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i Europol-konventionen og den gældende nationale lovgivning i Frankrig, vil jeg gerne meddele Dem, at der efter Deres anmodning er foretaget kontrol af Europols sagsakter. I henhold til artikel 19 i Europol-konventionen i kombination med den gældende lovgivning i Frankrig vil jeg gerne meddele dig, at der ikke behandles oplysninger om dig i Europol, som du har ret til at få adgang til i overensstemmelse med artikel 19 i Europol-konventionen*". Appeludvalget anførte i sin afgørelse, at "*i betragtning af lovgivningen og praksis i Frankrig vedrørende retten til indsigt i oplysninger, der behandles af Europol, og i lyset af Europol-konventionens artikel 19, stk. 3, er Europols afgørelse efter anmodning fra [klageren] i overensstemmelse med Europol-konventionens artikel 19, stk. 3*". Ombudsmanden er imidlertid af den opfattelse, at denne omstændighed som sådan ikke er overraskende, eftersom Europol og appeludvalget ellers ville have været nødt til at fremlægge kendsgerninger, som efter deres opfattelse ikke kunne afsløres.

2.11 Ombudsmanden bemærker imidlertid, at klageren hverken i sin klage eller i sine bemærkninger har fremlagt konkrete elementer til støtte for hans påstand om, at Europol har handlet forkert eller misbrugt, når den efter at have kontrolleret dets sagsakter besluttede, at der ikke var oplysninger om ham, som han havde ret til at få adgang til i overensstemmelse med Europol-konventionens artikel 19, stk. 1, sammenholdt med den gældende lovgivning i Frankrig.

En omhyggelig undersøgelse af klageudvalgets afgørelse af 12. december 2005 har heller ikke givet anledning til tvivl om Europol's afgørelse. På baggrund af disse omstændigheder mener Ombudsmanden, at der ikke synes at være nogen grund til at fortsætte sin undersøgelse af klagerens påstand.

2.12 I sine bemærkninger fremførte klageren, at der var sket en krænkelse af de grundlæggende rettigheder, fordi klageudvalgets afgørelser var bindende for alle berørte parter. Det er ikke klart, om klageren således ønskede at fremsætte en yderligere påstand. Ombudsmanden bemærker, at en sådan påstand reelt vil anfægte en bestemmelse i Europol-konventionen, nemlig artikel 24, stk. 7, der fastsætter, at klageudvalgets afgørelser skal være endelige for alle berørte parter. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Ombudsmanden i henhold til artikel 2, stk. 2, i hans statut kun kan behandle klager over fejl og forsømmelser. Han er derfor ikke i stand til at behandle klager, der vedrører lovligheden af lovgivning eller internationale traktater. Ombudsmanden vil derfor ikke være i stand til at behandle enhver påstand, som klageren måtte ønske at fremsætte i denne forbindelse.

3 klagerens påstand

3.1 Klageren hævdede, at han burde have adgang til oplysninger om ham, som Europol var i besiddelse af.

3.2 På baggrund af ovenstående og hans konklusion i punkt 2.11 konkluderer Ombudsmanden, at der ikke synes at være behov for yderligere undersøgelser af klagerens påstand.

4 Konklusion

På grundlag af Ombudsmandens undersøgelser af denne klage synes der ikke at være grund til yderligere undersøgelser af denne sag. Ombudsmanden afslutter derfor sagen.

Europol's direktør vil blive underrettet om denne afgørelse. En kopi af denne afgørelse vil også blive sendt til direktøren for Den Fælles Kontrolinstans til orientering.

Din oprigtigt,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) Ombudsmanden forstår, at Europol henviser til EF-traktatens artikel 195, stk. 1, andet afsnit.

(2) Ombudsmanden forstår, at Europol henviser til EF-traktatens artikel 195, stk. 1, andet afsnit.

(3) Lov nr. 1/99 fra Den Fælles Kontrolinstans for Europol af 22. april 1999 om fastsættelse af dens forretningsorden, EFT 1999, C, 149-01.

(4) Europol-konventionen findes på Europol's websted (<http://www.europol.eu.int/index.asp?page=legalconv> [Link]).

